

NÉZD, KEDVES...

Nézd, Kedves, az ország mily gyorsan szépül,
 így szépülünk mi is vele.
 Embertartalmunk többről-többre épül,
 bennünk ég munkánk üteme.
 Ahogy szépül hazánk, egyre szabadabb,
 s tudásban több vagyok veled:
 gyáarak s üzemek velem kiáltanak,
 bátran szeress, s szeresselek!
 Kinyílt piros virág a jövő,
 s igaz arcom a telt mosoly,
 s arcodon rózsapírt érlelő
 az a tudat, hogy van munkád,
 s szívvel, lélekkel dolgozol,
 s oly biztos az, hogy így lesz ezán mindig.

Nézd, az ország a nép kezében van!
 Miénk már itt minden: földtől a gyárig,
 s még jobban az lesz a kommunizmusban.
 Biztos az, hogy ilyen hófehér
 kenyeref szeletelsz nekünk
 ebédhez még akkor is, ha dér-
 szín lesz hajunk, és gyermekünk
 köszönt fel így, mint én, névnapodkor...
 biztosíték erre a terv,
 melyben feltört korunk, ez aranykor,
 s amelynek lángja nemcsak bennünk,
 de minden dolgozó szívében ég.
 Mi szükségletekre termelünk,
 s művelődnünk nemcsak lehet,
 de alkotmányunk szerint kötelesség
 éppúgy nekem, mint teneked.

Szeretlek, Kedves, és bátran ölellek,
 kenyérizú szavad a szavamba forr,
 s így lesz e vers segítőkéz népemnek,
 s fegyver, mellyel ellenek válaszol.
 Szeretlek, ahogy szeretni kell
 a mi társadalmunkban a nőt;
 asszonyom vagy és harcostársam,
 s velem építéd, velem a jövőt.
 S dolgos fehér kezéd, mely
 még eddig embert nem ölt,
 én biztosan tudom, hogy ölne,
 ha ellenség hazánkra törne...

LŐDI FERENC